

Den "unga" konsten tycks bli allt yngre och puerilare med åren. Den förlorade, kravlösa barndomen har blivit trend och engagerar numera många yngre konstnärer. Detta borrande i koltålderns bildvärdar avspeglas i den ena utställningen efter den andra. Är det inte serieteckningar som inspirerar så är det barnteckningar. Är det inte leksaker så är det klotter. Det här fenomenet svarar naturligtvis mot samtidens förhärskande ungdomskult. Den hävdar doktrinen att det är inget kul att bli vuxen. En annan dogm är att det går inte att tänka en vital tanke efter det att man är 25 år och att ungdom är lika med nytänkande. Vill man se om sitt hus så är det nog bäst att aldrig bli vuxen. Eller åtminstone aldrig erkänna att åren har gått och att sommarloven är över. Det finns många sätt att förlänga ungdomsåren. Somliga färgar håret, anlägger spikefrisyr eller snaggar sig, andra genomlider plastikoperationer och tatueringar eller skaffar ring i örat. Några köper sig en HD andra en Stratocastergitarr. Vill man ha pejl på tidsandan kan man med fördel vända sig till konsten. Bland de "unga" konstnärerna, om man nu kan räkna 30-40 åringar som unga, är det många som söker sig bakåt och tar upp och nystar vidare på referenser från barndomsåren.

Per Enoksson som just nu visar bilder i högdelen på Konsten Hus är en sådan konstnär. Han har tagit fasta på klotter från gamla skolbänkar och försökt göra måleri av detta. Varför, förstår jag inte. Dåliga bilder blir ju inte bättre för att de förstoras, de blir ju bara större, och således i en bemärkelse sämre. Det finns givetvis ett visst mått av nostalgi i att betrakta den typen av bilder. Alla har vi gått i skolan och alla känner vi igen fenomenet men är det tillräckligt för att ge ett konstnärligt mervärde? Eller en konstupplevelse? I min skola var det en dygd att göra sitt allra bästa i alla lägen. Även då det gällde bänkklotter. Nästan alla i klassen praktiserade denna konstart. Jag övade mig i att rita fyruddiga stjärnor med ena halvan skuggad eller sjörövarskepp med bukiga segel. Min bänkkompis Roger var bra på att rita dolkar och bajskorvar som syntes stinka. Det var stereotypa bildschabloner vi övade oss i att rita. Ett slags bildmässiga skalövningar. Föga anade vi då, om man får jämföra med Enokssons utsagor och förmodligen också utställningsarrangörens, att det var konst vi sysslade med! Vid betraktandet av Enokssons utställning infinner sig då osökt frågan - Om en ann är så god som en ann och resultatet blir klichémässigt simpelt och trivialt men ändå finner sanktion, vad är det då för mening med konstnärer, konstnärlig utbildning och konstbegrepp? Någon på Konstens Hus verkar vara förtjust i klotter, det har varit mycket av den tematiken på senare tid. Är det inte dags för lite fullvuxen konst som omväxling?

Vid betraktandet av utställningen blev jag stannande framför en bild på ett staffli. Också den en kliché. Den föreställde jordklotet framställt som ett hjärta hållet av en vit och en svart hand. Här är ju åtminstone ett budskap tänkte jag, men det visade sig vara en bild som hörde till en annan utställning och den var gjord av riktiga barn. Det kändes befriande.

Bertil Sundstedt